

Giới thiệu Bóng Dáng

Mình Tiễn Vũ Hậu là tác giả cho ra mắt tiểu thuyết ngôn tình hiện đại với tên gọi Bóng Dáng, hứa hẹn sẽ gây nên cơn sốt nơi bạn đọc trẻ hâm mộ thể loại này.

Giống như ảnh chụp đã cũ bị ố vàng phai màu. Anh gửi đi đúng lúc bụi phấn rơi xuống, mãi đến khi trên đầu đầy sương tuyết rơi, mãi đến khi hai mái tóc trở thành màu muối tiêu thì chúng mình vẫn tình không dao động. Chúng ta vẫn nắm tay nhẹ nhàng như trước. Cùng theo dõi truyện online lãng mạn và vô cùng ý nghĩa này các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Edit: Nấm Cô

Mở đầu

Khi nhận được thiệp mời kết hôn của Mục Bạch Vũ tôi đang sửa sang lại ảnh chụp cũ ở trên máy tính, sắp xếp dựa theo thời gian từng năm, nhìn thấy hai chữ “Thiếp cưới”, bất giác sững sờ một chút.

Từ khi nhập học trường cấp 3, trong trí nhớ của tôi, vẫn là vừa vặn nhìn thấy bộ dạng lúc cao gầy, đứng thẳng tóc ngắn mà bướng bỉnh, thích nằm nghe nhạc ở trên bàn học, dùng giọng nói hơi khàn khàn tiếng cãi nhau với tôi. Bỗng nhiên làm sao anh lại biến thành một người khác như vậy?

Đáy lòng của anh từ đầu đến cuối vẫn lưu lại một cái tên thanh lệ, mà tôi, chỉ là một bóng dáng. Nhưng anh từng mờ ám, mỗi câu nói cố tình hoặc vô ý, làm cho tôi nhớ mãi.

Hai người nói chuyện, mình tôi ghi sâu trong lòng.

Những việc này, anh cũng không biết.

Một, Tôi là màu lam

Vào cuối tháng mười hai của chín năm trước, ở hội liên hoan năm mới năm lớp 10, Phương Như mặc một bộ váy dài màu trắng kéo đàn vi-ô-lông, tóc đen ở dưới ánh đèn chiếu vào như thác nước trút xuống, một khúc《Lương Chúc》buồn bã lay động lòng người. Cô điềm đạm nho nhã khiêm tốn, không biết đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của thiếu niên ngây thơ trong trường. Xế chiều hôm nay bắt đầu có tuyết rơi, mây đen dày đặc bầu trời như bị kéo rách ra lông vịt bị rơi xuống, từng sợi bông nhuộm trắng cả thành phố. Bầu trời phương Bắc đã tối đen từ sớm, lúc kết thúc biểu diễn màn đêm đã buông xuống, Phương Như đi ra khỏi lễ đường, vươn tay đón được một mảnh bông tuyết, trên cái bao tay thêu chỉ màu đỏ sậm của cô trông trắng tinh.

"Tuyệt thật lớn." Cô kinh ngạc nói: "Xem ra rất khó chen lên xe bus, hay là đi bộ về nhỉ?" Trong rất nhiều tên nhóc con kích động thì lớp trưởng Mục Bạch Vũ trở thành hộ hoa sử giả một cách hợp tình hợp lý, vài ngày sau đó gió bắc lạnh thấu xương trong đêm còn có tuyết rơi, gió tuyết anh đều không ngại, đi cùng Phương Như qua phố phường ẩm ỉ tới bầu trời rắng chiều.

Lúc ban đầu tôi cũng thường đi cùng bọn họ về nhà, nghe hai người kể lể với nhau nỗi khổ tâm lúc nhỏ bị ép học đàn: "Đánh sai một tiếng, thầy giáo bắt mình đánh lại đến mười lần." Phương Như mỉm cười.

"Giống mình, thì ra đứa nhỏ số khổ không chỉ có mình tớ, quả thực lỗi mẹ đẻ lỗi con, Hoàng Thế Nhân thu thuế chẳng qua cũng chỉ như vậy." Mục Bạch Vũ cười: "Vì vậy lúc học cấp hai mình liền bỏ ngang rồi, thực bội phục bạn có thể vẫn kiên trì."

Tôi ngẩng đầu nhìn đường cong gò má hoàn mỹ của anh, đèn đường mờ vàng chiếu xuống tuyết rơi cũng trở nên ấm áp, khi đó tôi nhiều lần hi vọng mình cũng đã từng được thầy giáo âm nhạc tra tấn một phen giống như vậy, cũng không đến mức nói chen vào ở trên đường, chỉ là vừa mở miệng đã bị Mục Bạch Vũ trách móc, nói tôi chính là đại vương nói to ở trong lớp học.

Lúc tôi biết Mục Bạch Vũ, anh còn không biết lớp Phương Như ở bên cạnh.

Anh là người bạn ngồi cùng bàn năm lớp 10, mỗi ngày đều cãi nhau với tôi, đa số nguyên nhân gây ra rất đơn giản, đơn giản là anh ăn cơm không lau bàn dính mỡ lên bài tập của tôi hoặc là vào lúc tan học tôi gấp gấp muốn đi toilet, anh lại cố ý chậm rì làm lấy đề toán học ra chặn lại vì chỗ ngồi của tôi gần cửa sổ, còn thân nhiên nói ra: "Khó như vậy, chỉ sợ phải làm mười phút, cậu không nên quấy rầy mình đây" một câu cảm thán.

Bạn học nữ hâm mộ tôi có một vị tình thông mười tám dạng bài tập vừa đẹp trai lại thông minh ngồi cùng bàn, chỉ có tôi biết rõ anh bạn này trắng vàng bên ngoài như vậy, còn bên trong là đồ xấu xa

Chỉ là chỉ cần có anh ở đây, ly nước của tôi luôn luôn đầy, đến lúc tới phiên chúng ta lau bảng đen, hết giờ học anh liền cất bước chạy nhanh cướp đi, khiến cho một đầu đầy bụi phấn.

Tôi cười anh là "Ma nam tóc trắng", anh nói: "Vậy thì làm sao, người ta gọi là 'Đạo cao một trượng ma cao một thước' " mình là ma người kia chính là nói cậu, tiểu đạo cô thấp như vậy sao có thể lau đến mép trên của bảng đen chứ? Trỏ mũi không thành cũng đừng có làm liên lụy mình tiết sau bị thầy cô giáo phê bình."

Tôi nhất thời tức giận lên tận cổ, gục xuống bàn giả vờ ngủ, ngẩng lên thấy mắt Mục Bạch Vũ như chuông đồng đang nhìn chăm chú. Tôi cười anh hiếm có đi học lại chăm chỉ như thế, anh cốc đầu tôi một cái, nói: "Còn không phải vì canh gác cho cậu, vì ngăn cản ánh mắt sát nhân của thầy giáo giúp cậu đấy!"

Vì để cảm ơn anh cái gọi là ân cứu mạng, tôi cũng bọc bìa sách cho anh, lúc anh đá bóng xong đá tới mức người đổ đầy mồ hôi thì ném tới một khối xà bông thơm, buổi sáng thì mỉm cười hát khẽ lau cái bàn của chúng ta sáng bóng sạch sẽ.

Nhưng mà, kể từ khi biết Phương Như, Mục Bạch Vũ bắt đầu bắt bẻ tôi, luôn nói vì sao hai người có thể có khoảng cách lớn như vậy, người ta rèn luyện âm nhạc hàng ngày tốt như vậy, mà tôi luyện tập lại giống như bị bay hơi mất, cho tới bây giờ giọng hát cũng không hay được.

Tôi vốn có thể tùy ý để cho anh giễu cợt, nhưng không phải là ở trước mặt một cô bé khác, tôi lại càng không thích anh so sánh tôi với Phương Như nhiều lần. Vì vậy tôi không hề chờ Phương Như kết thúc tập luyện cùng nhau về nhà, mặc kệ ba người đi biến thành thế giới của hai người.

Trên mặt trắng nõn của Phương Như dần dần đã đỏ ửng lên, luôn luôn xem thường ca khúc được yêu thích của cô vậy mà cũng khẽ hát lên bài của Tô Tuệ luân 《Cây chanh》. Quần áo Mục Bạch Vũ mặc chính là màu lam mà trong lòng của tôi ngẫu nhiên có vị chua giống như một trái chanh màu xanh.

Khi đó tôi đây chỉ là tâm tính thiếu niên, nói chuyện lớn tiếng, luôn cùng các nam sinh xưng huynh gọi đệ, lúc lòng bắt đầu đã mơ hồ có mất mát, cũng chỉ cho là thiếu đi cơ hội cãi vã với tên tiểu quý ngời cùng bàn.

Khi mùa xuân đã đến, Phương Như và tôi ngồi ở thảo trường bên cạnh dưới cây hòe già, mỗi một câu đều nói về không thể rồi bỏ Mục Bạch Vũ. Tôi nhìn ở trên khuôn mặt cô khẽ nhếch nụ cười yếu ớt như có như không, đã biết rõ tình cảm trong lòng cô như lá mầm nhỏ non nót đang lặng yên đâm chồi.

Loại cảm giác tràn trề hy vọng này, nhuộm ánh mặt trời thành màu sắc xanh mới giống như cảm giác ngây ngô mà lại đậm đà, khiến cho tôi qua nhiều năm như vậy lần đầu tiên cảm nhận được ở bên người Phương Như có sức sống mãnh liệt thế. Vì vậy lúc này tự đáy lòng tôi vì cô mà cảm thấy vui vẻ, cô thích hợp Mục Bạch Vũ, cũng cần anh.

Việc này so sánh với những mất mát nhỏ nhoi kia của tôi có là gì? Chân trời xa xăm nơi nào không có cô thơm, trong cuộc sống của tôi từ trước đến nay không thiếu tiếng cười nói lớn tiếng với bạn tốt.

Mãi cho đến một lần có trận đấu bóng đá, Mục Bạch Vũ bị đối thủ đụng phải người ngã ngựa đổ, lúc nằm trên mặt đất không nhúc nhích được, tôi mới ý thức được bản thân có lo lắng nhiều cho anh. Đang do dự có nên xông lên phía trước hay không vì xung quanh ánh mắt thầy cô giáo bạn học đang nhìn, sớm đã có một bóng dáng mảnh khảnh chạy vào trong sân.

Phương Như quỳ hai đầu gối xuống đất nâng Mục Bạch Vũ dậy, bỗng nhiên khóc lớn lên, bỏ nhào vào trong lòng ngực của anh.

Bình thường tự cho là phóng khoáng rất có kinh nghiệm chân tay lại luống cuống, vừa nói "Mình không sao mình không sao" một bên lau đi nước mắt của cô. Tôi đứng ở bên sân lặng lẽ nhìn hai người ôm nhau, dường như tất cả đều bất động, đã mất đi màu sắc, xung quanh yên tĩnh đám người biến thành hình ảnh định dạng đen trắng, chỉ có cô đang nức nở ở trong lòng ngực của anh, và tôi đây một người thần thờ. Tôi không phải là đen trắng nhé, tôi là màu lam u buồn.

Bỗng nhiên trong tôi cảm thấy mình một chút cũng không lạc quan kiên cường, bởi vì tôi ý thức được hai chuyện.

Thứ nhất, tôi thích Mục Bạch Vũ.

Thứ hai, tôi mất đi hắn.

Tôi thường thường tự hỏi mình, nếu như lúc ấy là tôi khóc rống nghẹn ngào, nếu như là tôi nhào vào trong ngực Mục Bạch Vũ trước, phải chăng tình huống sẽ không giống vậy. . . Nhưng tôi sẽ không làm như vậy.

Tôi luôn luôn sẽ không cùng Phương Như tranh đoạt mọi chuyện, cho dù là suốt đời tôi thích một người con trai đó, cho dù là sau này thời gian thấm thoát ngăn cách ngăn dậm tôi đều chưa từng quên được lúc ban đầu yêu say đắm. Người người muốn cô thuần khiết như tuyết, tôi và cô càng là tình thâm ý trọng. Cô hạnh phúc, thì tôi vui vẻ.

Chúng tôi vốn là một thân phân thành hai cá thể.

Tôi là Phương Như, chúng tôi là chị em ruột cặp song sinh cùng mẹ sinh ra. .

Hai, Hai đóa hoa được sinh ra.

Đoàn xe chạy như bay ở trên đồng bằng Hoa Bắc rộng lớn, xe chạy vù vù ném thành thị phồn hoa lại sau lưng, mặt trời lặn xuống phía Tây, xe Đông

Hành chờ tôi không lâu liền lái vào trong đêm tối mênh mông, không thấy đến trạm xe đoàn xe tốc hành chắc là sẽ không dừng lại đây, ở trong xe chấn động đều đều, như đặt mình vào một cái nôi thật lớn tôi không để ý cuối cùng đi vào giấc mộng.

Trong mộng, lơ mơ là thời gian lúc nhỏ, tôi ở trong một buổi sáng sau giờ ngủ, cùng mấy tên nhóc con ở trên bờ sông chạy như điên, nằm ở trên bùn đất nhìn con kiến thật nhỏ sung mãn kéo một hạt cơm đi tới cửa động, hoặc lại trèo lên đầu tường, hái cành liễu xuống làm cái vòng nguyệt quế đeo trên đầu. Chơi mệt mỏi, dùng nhánh cây chọn con sâu ăn lá mập mạp, vừa vui đùa với nó, vừa đi về nhà.

Em gái đang ngủ trưa, ôm búp bê trong ngực. Chính cô cũng giống như một con búp bê, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn miệng mỉm cười hạnh phúc. Khi còn bé tôi đây giống như đứa con trai hay đùa dai, đối với vẻ đẹp diễm tình yên bình luôn có một ý nghĩ muốn phá hư, giống như là muốn vẽ người xấu ở trên tường trắng vậy.

Vì vậy, ta đem sâu nhỏ mập mạp đặt ở trên mặt em gái. . . . Sau đó, là bé gái thét lên, là người lớn quát lớn, là một bé gái khác bị cái chổi đánh tới mức kêu thành tiếng "Ai ôi!!!"

Ngày trước việc này không biết xảy ra quá nhiều hay ít, mỗi lần tôi đều bị đau đòn thê thảm đấy.

Tôi và em gái tính cách không giống nhau, từ nhỏ đã là như thế.

Bà ngoại rất nguyên ý nói về tình cảnh lúc sinh ra em gái: "Ngày đó tuyết rơi xuống nhiều, thật sự có lông ngỗng lớn như vậy." Tôi hầu như có thể đọc lâu rồi, mỗi lần bà ngoại đều nói như vậy, sau đó là gian khổ sinh ra em gái, cô vừa sinh thì khóc không được, bác sĩ hộ sinh hao hết tâm tực bảo vệ cô. Cô nằm ở trong nôi chăm sóc nho nhỏ, sắc mặt xanh trắng. Mỗi lần kể chuyện xưa trọng điểm của cô đều ở chỗ đó.

"Như vậy còn con? Con ở nơi nào thế?" Tôi nhin không được hỏi, phải biết rằng, chúng tôi là song bào thai, tôi chỉ sinh ra sớm mấy giờ mà thôi.

Bà ngoại liền áp a áp ứng: "Cái này, trí nhớ bà không được tốt, nhớ không rõ nhé."

Ông ngoại liền nói: "Con nằm trên giường, không khóc không làm khó, thật ngoan đấy."

Thật ngoan? Đúng không? Lúc người cả nhà vây quanh em gái suy nhược, vì tiếng khóc nỉ non đầu tiên của cô mà vui vẻ lúc, chị cả thân thể khoẻ mạnh có lẽ ở trong tay hộ sĩ khóc liên tục đi? Từ nhỏ với người nhà em gái đã được che chở và quan tâm cẩn thận từng li từng tí, tuy rằng bọn họ cũng sẽ khen tôi thông minh hoạt bát, nhưng tôi biết rõ, đó là tán thưởng, không phải là yêu thương.

Người ta nói song bào thai rất giống nhau, nhưng đó chỉ là ở bên ngoài mà thôi.

Tính cách của chúng tôi khác hẳn nhau, tôi có quá thừa tính lực, không sợ trời không sợ đất, tiểu học thầy cô giáo suốt nửa quy kết ta bị chứng tăng động. Em gái lại bất động, cô thích âm nhạc cổ điển, muốn đọc thơ Đường thơ Tống.

Tôi cười nói cô giống như Đại Ngọc, cô liền nhủ mày. Cái vẻ mặt kia cũng cực kỳ giống. Tôi thường nghĩ ông trời tại sao phải an bài trên đời có hai khuôn mặt giống nhau như này đây? Giống như hai quyển sách bìa giống nhau, nội dung lại một trời một vực. Tôi không phản cảm cha mẹ đối với cô vô cùng yêu mến, đổi lại là tôi, bọn họ hỏi han ân cần như vậy tôi có lẽ sẽ thấy phiền.

Song gộp tất cả những việc này lại cũng không làm trở ngại việc tôi so với người bên ngoài càng thêm bảo vệ cô, như là bảo vệ chính mình. Mỗi một lần trông thấy cô thoải mái cười, tôi đều cảm thấy cuộc sống càng thêm toàn vẹn một chút. Nhưng mà Mục Bạch Vũ xuất hiện, đã khiến tôi lần đầu tiên ý thức được, hai chị em máu mủ tình thâm, cuối cùng có chút cũng không thể chia sẻ hạnh phúc cùng nhau được.

"Từ sau này cậu phải gọi mình một tiếng chị!" Tôi nói với Mục Bạch Vũ, "Tốt xấu gì cậu cũng là em ruột của mình, nếu cậu làm điều gì có lỗi, mình sẽ đánh cậu đó." Nói xong còn giương lên nắm đấm.

"Ai muốn gọi cậu là chị chứ!" Sắc mặt Mục Bạch Vũ cứng ngắt, "Cậu quá bạo lực điên cuồng, nếu như cậu muốn làm trưởng bối vậy giống như cậu mong muốn đi, gọi cậu là bác gái cũng tốt."

Từ nay về sau anh và em gái thành đôi. Tướng mạo xinh đẹp học sinh ưu tú dù sao đứa nhỏ vẫn là đặc biệt làm cho người ta vui, các thầy cô biết rõ tình huống của em gái, thỉnh thoảng lắc đầu thở dài, nhưng cũng không can với hai người.

Phương Như thường cầm ảnh chụp chung của hai người cho tôi xem, tôi chỉ cái ảnh chụp vui: "Tiểu tử này lúc ngồi cùng bàn với chị luôn giống như con khi nhảy nhót, không nghĩ tới cũng có lúc lại đùa tình như thế, có câu thành ngữ gọi là cái gì nhỉ? Vượn đội mũ người à."

Tôi cười đến thờ không ra hơi, cười tới nước mắt đều chảy ra. Phương Như nhào tới phía trước sáng giọng: "Sớm biết chị chê cười anh ấy như vậy, em đã không cho chị xem rồi."

Không nhìn thì không nhìn đi, gặp nhau tranh giành như không thấy.

Cái khuôn mặt tươi cười nở rộ ở bên cạnh Mục Bạch Vũ, và tôi sao mà giống vậy? Nhưng mà từ nay về sau tôi cùng với lời nói của anh rồi lại càng ngày càng nhạt nhẽo vô vị. Tôi thường thường cùng nam sinh lớp bên hẹn nhau đi ăn đồ nướng bên bờ sông, đi sân patin trượt băng; anh luôn cười nhạo ánh mắt tôi không tốt, kết giao với những thiếu gia ăn chơi khoa trương kia. Tôi không cách nào phản bác mĩa mai của anh, anh làm sao để cho tôi nhẹ nhõm nói ra một câu: "Ồi, ánh mắt mình thật đúng là không tốt, nếu không làm sao lại coi trọng cậu cơ chứ?"

Được rồi, ánh mắt tôi không tốt, thị lực cũng không tốt. Tôi lấy cớ thấy không rõ bảng nói với chủ nhiệm lớp rằng cho tôi đến hàng phía trước ngồi đi.

"Về sau ít chơi trò chơi đi." Mục Bạch Vũ nghiêm mặt rắn dạy sửa sang lại bàn học dọn sách tôi phải mang đi. "Miễn cho mỗi ngày phải híp mắt nhìn bảng đen."

"Phải chăng cảm thấy đáng về mình không đẹp, ảnh hưởng tới gương mặt hình tượng này?" Tôi vỗ gương mặt làm bộ đáng tự thương tự cảm, "Nếu như không có về mặt này để phân biệt, chỉ sợ mọi người không phân biệt được chị em nhà chúng mình, vì vậy mình hi sinh bản chất thực nữ là tốt rồi."

"Các cậu giống nhau chỗ nào? Không nói lời nào cũng có thể nhận ra được." Mục Bạch Vũ hừ lạnh một tiếng lơ đãng, lại ranh mãnh mà nhìn tôi cười, "Cậu cho rằng hầu tử tiến hóa thành người thần tốc như thế nào?" Anh tự nhiên lại muốn bị đánh cho đẹp lếp rồi à.

Khi đó tôi khoác lác mình đã yêu, mọi người cho là mỗi ngày sau khi tan học tôi vô tư đi chơi vui cười, thật ra tôi thường một mình chạy đến bờ sông bắt lưc nhìn ánh tà dương hạ xuống đi vào đường chân trời, nghĩ phải chăng oán hận đời người cũng như nước sông mà chảy xuống dưới. Giữa trời chiều u ám vào lúc không người tôi ở bên cạnh bờ hồ to tên của Mục Bạch Vũ, anh chắc là đang mỉm cười đứng ở bên ngoài đại sảnh tập luyện, đang say mê em gái như khóc không ra tiếng như kẻ nổi buồn vào trong tiếng đàn.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hạ

Edit: Lily_Carlos

Thứ ba, để chị sống thay em

Cứ nghĩ đến đoạn quá khứ kia là trái tim cô lại đau đốn, cô giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng. Những thứ đó đã giống như trăng trong nước, tôi thấy bóng dáng của chính mình trên cửa sổ xe khi nhìn vào đó tôi như thấy được một mặt khác của chính mình. Sao tôi thấy tôi trong đó nhìn gầy trông giống em gái vậy?

Gần tới kỳ thi vào cấp ba, mỗi ngày sau khi tan học tôi đều ở cùng Mục Bạch Vũ, vừa lo lắng vừa sốt ruột khi ở cùng anh ấy.

Chúng tôi đang trên đường tới bệnh viện, Phương Như vì mắc bệnh tim bẩm sinh nên phải nghỉ học để trị liệu.

Trong khi bị bệnh em gái tôi rất hay uống canh cá, Mục Bạch Vũ không nhịn được cười nói: "Em thật giống một con mèo nhỏ."

Sau khi vỡ giọng thì giọng nói của con trai thường trầm thấp hơn, bờ vai đơn bạc đã rộng lớn như vậy từ khi nào cũng không biết, rất có khí phái nam nhi.

Lúc này sự tồn tại của anh ấy giống như ánh mặt trời vậy, nếu em gái tôi giống như đoá hoa nhỏ thì anh như ánh nắng ấm áp trong cuộc đời của em gái tôi vậy nhưng sự ấm áp đó chưa bao giờ dành cho tôi.

Nhưng đoá hoa nhỏ này vẫn cứ dần khô héo không biết có thể chịu đựng đến bao giờ.

Lúc Phương Như hấp hối em ấy chỉ vào trái tim mình nói với anh: "Ở nơi này có một lỗ hồng rất nhỏ em để anh ở nơi đây, thế là vừa vặn có được một trái tim hoàn chỉnh." Em ấy dùng hết sức để anh ấy ôm mình rồi dịu dàng hôn lên đôi môi ấy. Tôi nhìn thấy anh ấy lần lượt hôn trán hai mắt của em ấy rồi cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Tôi đứng ngoài phòng bệnh khóc thút thít, nhiều đêm tôi trần chọc mắt ngủ rồi ngồi bên cửa sổ lặng lẽ cầu nguyện. Tôi tình nguyện người phải đi là tôi chứ không phải em ấy, nếu em ấy không sao thì thế gian này lại có một đôi tình nhân yêu nhau thắm thiết. Với tôi mà nói, bất luận sự trừng phạt ở âm tào địa phủ nặng bao nhiêu thì vẫn không thể bằng cảm giác yêu mà không dám nói này của tôi.

Em gái tôi ra đi trong một trận tuyết lớn, tôi và Bạch Mục Vũ ôm nhau khóc, đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất tôi khóc lóc trước mặt anh ấy.

Cái giá rét tới tấp của mùa đông, Phương Như giống như một bông tuyết từ từ tan ra rồi rời khỏi thế giới này.

Em ấy mang đi một nửa sinh mệnh của tôi.

Tôi chạm vào những quyển sách em ấy từng đọc, nhớ lại em ấy từng nói: "Chị nên đọc nhiều sách một chút không sẽ trở thành nha đầu điên đó."

Tôi chạm vào cây đàn của em ấy, nhớ lại em ấy đã nói: "Chị nên dùng sự tao nhã của âm nhạc để rèn luyện khí chất đi không chị sẽ trở thành một nha đầu hoang dã đó!"

Sờ đến quần áo của em ấy cũng nhớ đến lời em ấy nói: "Chị cũng nên ăn mặc sao cho có khí chất thực nữ chút, em nghi ngờ chị đầu thai sai rồi đang lẽ chị nên là con trai."

Tôi quyết định đọc sách, quyết định luyện đàn, quyết định để tóc dài, mặc váy. Tôi muốn dùng dung nhan như vậy để tưởng nhớ em gái tôi, để cho sinh mệnh của em ấy tiếp tục tồn tại bên cạnh tôi..... Em gái, hãy tha thứ vì chị không thể kéo dài tình yêu của em, chị không tin Mục Bạch Vũ sẽ yêu chị, nhưng có lẽ anh ấy sẽ nhìn thấy bóng dáng của em qua chị. Chính là vì quá giống nhau nên không thể phân rõ ai với ai, sau này cũng sẽ không có chuyện chị và Bạch Mục Vũ ở bên nhau bằng tình cảm chân thành. Bởi vì đồ giả mãi mãi cũng chỉ là đồ giả mà thôi không thể thay thế được tình yêu chân thật.

Chỉ có chuyện này chị không thể làm cái bóng của em

Mùa đông này vô cùng lạnh giá vô cùng tối tăm, có một người bên cạnh quan tâm thì cũng có chút an ủi, có chút bừa bãi, anh ấy đang ôm thân thể của tôi nhưng lại đang nhớ đến một linh hồn khác.

Tốt nghiệp cấp ba, tôi đi theo anh ấy đến phía nam đọc sách, rất nhanh chúng tôi cãi nhau vì một vấn đề nhỏ, anh ấy quyết định “Bỏ gian tà theo chính nghĩa”, chọn một cô gái yêu kiều mềm mại khác.

Chỉ có mỗi mình tôi cứ quanh quẩn trong trò chơi tình yêu này, mỗi khi kết thúc một đoạn tình cảm tôi lại nhớ đến chàng trai có nụ cười ấm áp hơn.

Bốn, tạm biệt cái bóng

Không nghĩ rằng sau khi tốt nghiệp đại học chúng ta lại tình cờ gặp nhau ở Bắc Kinh.

Khi tôi tới về nhà thì tình cờ gặp anh ấy ở buổi tụ tập bạn bè cũ.

Đã có bốn năm năm không gặp mặt, khi nhìn thấy tôi ánh mắt anh ấy chột lóe. Ở trong phòng KTV tôi và anh ấy ngồi hai góc khác nhau, nhưng tôi biết anh ấy vẫn luôn nhìn tôi. Tôi rất muốn hỏi anh ấy một câu là anh ấy đang nhìn bản thân tôi hay qua tôi để thấy được bóng dáng của Phương Như?

“Như thế nào, không quen biết?” Tôi nghiêng người cười khế. Trên mặt anh ấy giống như đã trải qua rất nhiều chuyện.

Sau buổi tụ tập Mục Bạch Vũ đưa tôi về nhà.

“Nghe nói mấy năm nay em luôn là phiêu bạt? Quả thực khác trước rất nhiều.” Hắn chế nhạo cười: “Con gái nên tìm một người đàn ông tốt mà kết hôn thì hơn.”

“Nhìn em giống thực nữ như vậy nhưng mà bản chất vẫn thô thiển như vậy ai dám cưới chứ?”

“Vậy để tránh việc em đi gây họa cho xã hội thì anh chịu đựng một chút là được.” Mục Bạch Vũ thu lại ý cười cảm tay tôi nói: “Em xem anh có được không?”

Một khắc này tôi cảm thấy cả người đều trắng bệch. Cách nhiều năm như vậy tôi lại được anh ấy ôm vào trong ngực, bây giờ tôi chỉ có một ý nghĩ là tôi muốn giờ phút này dừng lại mãi mãi.

Anh ấy dùng cằm đặt lên trán tôi: “Mèo nhỏ mèo nhỏ anh sẽ không để em rời đi.”

Trong lòng tôi cảm thấy bàng hoàng sững sờ, giống như trở lại mấy năm trước anh ấy dịu dàng đút canh cá cho em gái tôi còn dịu dàng gọi: "Mèo nhỏ".

Cảm giác hạnh phúc bỗng chốc biến mất không còn dấu vết gì nữa tôi vội đẩy Mục Bạch Vũ ra: “Thực xin lỗi, chúng ta không sống cùng một thành phố, em không muốn thay đổi cuộc sống của mình vì một người, hơn nữa em cũng đã có người mình thích.”

Tôi không hề nói dối. Người kia là người nắm đó luôn trêu chọc tôi, là một thiếu niên mười sáu tuổi rất thích trêu chọc tôi mà cũng rất quan tâm tôi, là người luôn coi tôi như anh em mà đối đãi.

Không phải Mục Bạch Vũ chỉ biết sống trong quá khứ, không phải người vì mất đi tình yêu mà tìm người khác thay thế.

Tôi tin tôi sẽ tìm được một người thấy sự mệt mỏi sau lớp mặt nạ kiên cường của tôi trên thế gian này, người đó sẽ thương tiếc vì tôi dùng khuôn mặt vui vẻ để che dấu nỗi buồn và người đó sẽ yêu tôi, yêu cả tâm hồn lẫn thể xác của tôi.

Đáng tiếc người kia, không phải anh.

Tôi nhìn biểu tình của Mục Bạch Vũ từ mất mát đến cứng đờ, từ đau thương đến giận dữ.

Tôi không thể khống chế sự yêu thương cũng như nỗi bi thương của tôi với anh ấy, nên đành phải nói từng câu từng chữ để dằn thương người, từng câu từng chữ để lộ rõ sự khinh bỉ của tôi đối với anh, tôi muốn đẩy anh đi thật xa, tôi chỉ sợ nếu tôi dừng lại anh ấy sẽ lại nở nụ cười có thể làm tôi bỏ lớp phòng bị của mình.

Người mà ngày ngày tôi nhớ thương cứ thế quay người đi.

Mục Bạch Vũ vẫn đưa tôi đến ga như trước, anh đặt vali hành lý của tôi xuống và nói: “Đưa em đến đây thôi, không tiễn.”

Tôi đứng trong mặt anh ấy trong ga tàu, tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ấy. Anh ấy như không được ngủ đủ giấc trong ánh mắt còn hiện rõ vẻ mệt mỏi, nhìn anh ấy gầy đi nhiều như vậy thực sự là tôi rất đau lòng. Tôi muốn giơ tay xóa đi sự mệt mỏi trên mặt của Mục Bạch Vũ, anh ấy ho nhẹ một tiếng không

chút dấu vết mà tránh đi.

Tôi có chút xấu hổ cúi người xách hành lý lên đi về phía trạm soát vé. Lúc tôi quay đầu bước đi anh ấy không lộ một biểu tình, đến khi bóng người đó bị ngăn cách bởi dòng người tấp nập lúc đó khuôn mặt anh ấy hiện lên vẻ gì đó khó có thể nắm bắt. Sự hồ hững thường có trong ánh mắt che dấu đau sót hay có lẽ là sự giải thoát, là lưu luyến hoặc là tiêu tan, tôi đã không còn sức lực để đi phỏng đoán.

Tôi muốn được ở cùng anh ấy, được yêu anh ấy đến hết cuộc đời này nhưng mà tôi biết trong ánh mắt anh ấy chỉ chứa được một người. Khi được ở bên cạnh anh ấy tuy không được yêu nhưng đó vẫn là kỷ ức tốt đẹp nhất, thuần túy nhất không có chút tạp chất nào. Tôi tình nguyện chôn nó thật sâu trong lòng để thỉnh thoảng khi nhớ lại còn biết mình đã từng có đoạn hồi ức đẹp để thuần khiết đến vậy.

Tôi không thể khóc trước mặt anh ấy vì tôi không muốn anh ấy thấy được sự yếu đuối của tôi.

Tôi hiểu rằng lần từ biệt này của chúng tôi coi như là cắt đứt hoàn toàn, sau này có gặp lại cũng là người xa lạ.

Xe đến trạm, về đến nhà, bỏ vali hành lý xuống, mẹ đang xào rau, ba đi mua đồ uống, đây mới là nơi tôi có thể dựa dẫm khi mệt mỏi nhất. Tôi không bật đèn cứ ngồi một mình trong phòng như vậy. Dưới ánh trăng, tấm gương phản chiếu lại một tôi khác ở trong đó.

Chị, chị đã về rồi.

Ừ, chị đã về rồi.

Bên ngoài vô cùng náo nhiệt phải không?

Không, chị rất nhớ mọi người, vẫn là ở nhà tốt hơn.

Có lẽ đi, chị thay đổi thật nhiều.

Giống em phải không? Như vậy, chúng ta có thể vẫn luôn ở bên nhau.

Đúng vậy chúng ta mãi mãi bên nhau.

Mãi mãi.

Chúng ta đều khóc. Tôi ngơ ngác nhìn cô ấy —— cô gái trong gương có mái tóc dài mặc một bộ quần áo màu xanh.

Năm, ai là hình bóng của ai

Lần tiếp theo tôi nghe được cái tên Mục Bạch Vũ là hai ba năm sau, tin tức tôi nhận được là anh ấy đang chuẩn bị hôn lễ.

Tôi đang làm việc ở một công ty lớn rất có ưu đãi, có được tình cảm ổn định, cho nên khi nhận được thiệp mời tôi chỉ hơi hoảng hốt mà không chút đau lòng.

Tháng chín ở quê hương rất mát mẻ, rất nhiều cặp đôi chọn lúc này để kết hôn. Cửa khách sạn đầy người còn có vài bức ảnh chụp đôi tân nhân, sau khi trang điểm xong cô dâu nào cũng giống nhau ba phần. Tôi sợ đi nhầm tiệc cưới bỏ nhầm lì xì, nên đi đọc kỹ tên cô dâu chú rể ghi ở ngoài.

Bỗng có người chụp bả vai của tôi, hóa ra là mẹ Mục Bạch Vũ, bà ấy cười nói: “Nhiều năm như vậy mà vẫn quên không đem theo kính?”

Tôi ngượng ngùng mà le lưỡi: “Cháu bị cận không nặng nên muốn làm như mắt vẫn còn rất tinh.”

“Cháu cũng hai mươi lăm hai mươi sáu rồi, sao còn trẻ con giống như mười năm trước vậy?” Bà ấy nhìn tôi bằng ánh mắt yêu thương: “Bây giờ đã trở mã thành xinh đẹp như vậy rồi, vừa ôn nhu vừa hào phóng, lúc trước cháu với tiểu tử Bạch Vũ còn đi làm loạn.”

“Bác biết rồi mà, tiểu tử này không đủ nghĩa khí.” Tôi cười.

“Hắn nói mắt mèo nhỏ không tốt nên không muốn đi học.” Mẹ Mục cười.

“Mèo nhỏ?” Lại nghe thấy cái xưng hô này tôi hơi sững sờ.

“Đúng vậy, vừa lên cấp hai hắn về nói với bác người ngồi cạnh hắn mắt không được tốt lắm, nha đầu kia không thấy được chữ trên bảng liền bừa mồm giống như một con mèo nhỏ vậy.”

Tôi là một con mèo nhỏ, răng nanh sắc bén hay chơi đùa cùng anh ấy sao. Lúc anh ấy dịu dàng gọi người nằm trên giường bệnh kia là “Tiểu miêu” vậy thì tôi và Phương như ai là cái bóng của ai?

Tôi không muốn nghĩ cũng không dám miệt mài theo đuổi đáp án này.

Tôi xoay người lại thì thấy anh ấy mặc áo vét đứng cách đó không xa, mỉm cười ngênh đón lui tới khách khứa. Quả nhiên giống như tưởng tượng của tôi, anh ấy là một người đẹp trai còn cô dâu thì nhẹ nhàng ôm lấy tay anh bước đi.

Sáu, chung

Trước mặt tôi hiện lên một đoạn ký ức, đó là một ngày mùa hè oi bức.

Ve trên ngọn cây thì nhau gào lên báo hiệu mùa hè sắp kết thúc. Gió quạt nhẹ vào mặt tôi ánh nắng mặt như thương tình nên thi thoảng cũng núp vào mây, tôi ghé vào bàn học khép đôi mắt lại, tôi có thể cảm giác được hơi ấm của nắng. Thật là buồn ngủ mà, lúc tôi đang lim dim thì Mục Bạch Vũ đập thật mạnh vào tay tôi và nói với giọng châm biếm: “Mèo con lười biếng dậy mau đi chủ nhiệm lớp vừa đến cửa dặn dò kìa.”

“không cần đánh thức tớ, hôm qua tớ ngủ muộn.”

“Lại trốn trong chăn đọc manga?”

“Mới không phải..... đưa em gái đến bệnh viện.” Tôi nửa tỉnh nửa mê lầm bầm: “Em ấy bị bệnh tim bẩm sinh, tớ rất buồn.....”

Khóe mắt tôi có chút ướt át, hơi lạnh dọc theo cánh mũi chảy xuống. Ngón tay thô ráp vụng về lau nước mắt trên mặt tôi, giọng nam chưa vỡ giọng truyền đến: “Không cần lo lắng quá nhiều, tớ và cậu sẽ cùng chăm sóc em ấy?”

“Vậy cậu phải đối xử thật tốt với em ấy đừng chọc em ấy tức giận như cậu chọc mình.”

Cậu ấy mỉm cười còn nhẹ nhàng véo tay tôi nói: “Đương nhiên, em gái của cậu chính là em gái của tớ.”

Giống như ảnh chụp đã cũ bị ố vàng phai màu. Anh gửi đi đúng lúc bụi phấn rơi xuống, mãi đến khi trên đầu đầy sương tuyết rơi, mãi đến khi hai mái tóc trở thành màu muối tiêu.

Chúng ta vẫn nhẹ nhàng nắm tay nhau.

Tôi không biết đây có phải là giấc mơ hay không nhưng mà tôi cảm thấy nó thật đẹp, tôi cứ ngủ một cách ngọt ngào như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.